

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 1 – Nr 8

Inhoud:

- **PSM (Paul)**
- **Fagnoules (Dago)**
- **BDW (Dago)**
- **Ronsombeux (Bart)**
- **Chawresse – Veronika (Rudi)**

Yoko – Tsuno

Voorwoord

Opmerkingen en nieuwe verhalen zijn steeds welkom en mag je naar het volgend e-mail adres sturen Oom Dagobert enz @ skynet.be

PSM – November aflevering

Waarheen ging die zijrivier? Naar de Gouffre des Partages? En hoe ging de Galerij Terranef verder? Leidde ze via fossiele verdiepingen naar de AN8, of zou ze ons opnieuw toegang verschaffen tot de rivier, achter de eindsifon van de Rivière Haddock? En dan die hele zone rond de Galerij Rantanplan; die was slechts oppervlakkig onderzocht. Wel 10 zijgangen moesten nog worden geëxploreerd en in kaart gebracht. Om maar te zwijgen over die verdomde clinometer... de topo van de Rivière Haddock Amont in september had uitgewezen dat hij een paar graden fout was. Met die clino was ook in augustus heel veel gemeten. Was dat dan ook allemaal fout? Hoe kon ik dan mijn topo's uittekenen, deze winter?

Een massa vragen en problemen dus. Teveel om nog bijna een jaar mee rond te lopen. We moesten terug!

In de week van Allerheiligen hadden we daar tijd voor. Een grote gok, dat wel: sneeuw of regen konden we missen! Maar de weergoden waren ons gunstig gezind. Een hele week heerlijk zacht herfstweer verwelkomde de 5-koppige ploeg bestaande uit Annette Van Houtte, Bart Saey en Paul De Bie (SC Avalon, België), Patrick Géa (MASC, Fr) en Eric Boyer (MJC Rodez, Fr.)

Het vijftal arriveerde **maandag** tegen 18 u in het luxe bivak in Salle des Marsupilamis op -575m, afgepeigerd na de vele ondergrondse kilometers met zware sher-pazakken. Terwijl Annette het bivak versierde met slingers, zodat we op gepaste wijze Halloween konden vieren, gingen Patrick en Eric nog wat rondwroeten in de Salle Gargamel.

Dinsdag waren we om 10 u 's ochtends op pad. We splitsten ons in twee topoploegen op. De vele zijgangen van de Galerij Rantanplan leverden bijna 350 m première op, en een topografie die veel weg had van een bord spaghetti. De Galerij Yoko Tsuno, een grote onderverdieping van Rantanplan werd over 165m gemeten, en haar fantastische excentrieken werden gefotografeerd. Salle Sidonie werd opnieuw gemeten, en hieruit konden we afleiden dat de clinometer in augustus naar behoren had gefunctioneerd... oef!!

Die avond vielen we tegen 20 u 30 terug in het bivak binnen, met meer dan 700 m topo "première" in de boekjes. We waren niet al te fris meer, vooral de terugkeer doorheen de venijnige Puits des Daltons was slopend: een 60 m diepe afwisseling van kleine,

scherpe putjes, smalle meandertjes en étroitures. Belgisch gekloot dus. Het werd een gezellige avond, waarbij diverse soorten alcoholische aperitieven de innerlijke mens verwarmden en de bijtende, vochtige kou van onze omgeving verdreven.

Woensdag stonden we extra vroeg op, en waren we reeds om 9 u 's ochtends weg. De exploratiezone ligt immers reeds twee uur verwijderd van het bivak, en vandaag hadden we grote plannen. Na Rantanplan en Salle Sidonie volgde voor Patrick en Bart het onbekende: de indrukwekkende Galerie Vaillant, de sympathieke Salle Sophie en dan uiteraard de onvergetelijke aankomst boven het balkon Castafiore, waaronder de rivier dreunde.

Op zijn Belgisch – De Daltons !!!

Ons doel was de exploratie van de zijrivier, die we de Rivière Tintin doopten. Deze begon nogal laag (1m50 hoog) maar alvast 8 m breed. 100 meter verder keken we met zijn vijven onze ogen uit naar de 15 m brede en 5 m hoge galerij die zich eindeloos ver voor ons uitstreckte. Prachtige concreties, een klaterende rivier met vele watervalletjes, beddingen van schist of keien-

stranden en een stevige tocht in het gezicht: alle ingrediënten waren aanwezig voor een onvergetelijke première. Twee keer dienden we ons te bukken. Een zijrivier (Rivière Tournesol) werd even over 30 meter gevolgd (3x5m), ze liep door! Iedereen genoot met volle teugen, dit was geen alledaagse exploratie. Aan elk sprookje komt echter een einde, in dit geval was het geen echt einde maar wel een zeer lage route mouillante. De 20 cm lucht boven het 1m30 diepe water kon niemand bekoren, ondanks de frisse luchtstroom die ons in het gezicht blies. Dat was voor een volgende keer, met ponto of neopreen dan wel. Beide topoploegen blikten de Rivière Tintin op enkele uren tijd in: 721 m in één ruk!

The fallen beauty

Die avond maten we opnieuw het grootste deel van Rivière Haddock amont op, die we in september met de slechte clino hadden gemeten, en werd "even" een nieuwe verbinding ontdekt en getopografeerd tussen het begin van de Galerie Vaillant en de Rivière Haddock. Een belangrijke binnenweg dus, via een put van 12 meter. Het stroomafwaartse deel van de réseau (Galerie Terranef) werd niet meer bezocht: de verbinding met de AN8 zal nog een jaartje moeten wachten!

Aankomst in het bivak om 21u, in euforische stemming maar toch wel "gebroken". Naar goede traditie had iedereen een klein flesje "iets" meegebracht en dus vierden we de ontdekkingen met warme wijn, Turkse Raki, Ratafia (een locale drank uit de Aveyron), Schotse whisky en Jägermeister. Zo worden droogvoedingen pas echt lekker!

Donderdag: terugkeer naar de beschaving, net op tijd buiten om de laatste zonnestralen mee te pikken. Zoals steeds, na 4 dagen duisternis en kou, een magisch

moment. De afdaling naar het skistation gebeurde in het schemerdonker maar over een maanbeschenen lapiaz. Genieten tot op het laatste moment, ondanks de zware rugzakken, de vermoeidheid en zere spieren.

Heel laat, diezelfde avond werden de metingen van de Rivière Tintin in de computer gestopt en onze monden vielen collectief open van verbazing. De rivier ging helemaal niet naar de Partages, maar pal Oost. Ons eindpunt lag op slecht enkele tientallen meters van... onze eigenste rivier van Anialarra, voor de trémie wel te verstaan! Onvoorstelbaar. Was de rivier Tintin dan niks anders dan een aftakking van de rivier van Anialarra? Zouden we ze ermee kunnen verbinden? In dat geval, zouden we een autostrade openen waardoor we onze exploratiezone in 40 minuten konden bereiken in plaats van 3 uur. De doorsteek van de levensgevaarlijke tremie zou niet meer nodig zijn en het geploeter door de fossiele verdiepingen evenmin. Dromen staat vrij.

Fagnoules

7/1/2006 – Door Dago

Zaterdag 7/10 trok een vijftal (Jos, Bart, Paul, Frank, Dago) naar de Fagnoules. Op een zaterdag omdat we morgen (zondag) moeten gaan stemmen. Frank en ik komen wat later aan en wanneer we de grot in duiken heeft het andere trio de ingang naar de Salle "Zerna" al geforceerd. Een smal maar kort gangske geeft toegang tot een klein zaaltje met op het einde een smal chemineetje en een put die lijkt te eindigen in de blokken. De toegang is gesitueerd net voor de brievenbus in de ingangseboulis. Toch wel straf dat er nog nooit iemand dat gezien had, de meesten onder ons zijn daar reeds tientallen keren voorbij gekropen.

Enfin na dit intermezzo met z'n vijven door de sifon inclusief een karrenvracht aan materiaal: boormachine, klimgerief, 100m kabel, desob gerief,... Aan de andere zijde nemen we de pomp ook nog mee zodat het weer een heel gesjouw is. Aan de waterval beginnen Jos en Paul dan met het afwerken van de klim. Het resultaat is een klim van een meter of 8 met daarna een vervolg van enkele meters met een affluent. Er valt wel te werken maar of het de moeite loont is twijfelachtig.

Ondertussen installeren Bart en ik zich aan het geventileerde gaatje dat ons hopelijk een shunt gaat opleveren voor de Siphon Moche. Omdat we met drie niet veel kunnen beginnen gaat Frank ondertussen de kabel leggen tot net voor de Siphon Moche. Het graven gebeurt in zeer lastige omstandigheden, hoofd naar beneden en toch nog vrij smal. Bart en ik diepen alles al wat uit en verbreden het waar we kunnen. Tegen het einde van de dag, Frank is ons ondertussen reeds komen helpen, zullen we een kleine meter verder zitten maar ook heel het voorgaande stuk is een heel stuk dieper uitgegraven. We hebben nu zicht op een klein gaatje van zo'n 10cm doormeter waaruit een goede tocht komt de bovenkant is echter in de volle rots. Wanneer ik mijn hand door het gat steek voel ik dat het

daarna terug naar boven gaat. 't Ziet er dus goed uit, misschien zijn we al op het laagste punt aangekomen. Maar om daar door te geraken zal er toch nog zo'n 30cm dieper moeten worden uitgegraven. Werk voor de volgende ploeg dus.

Ondertussen was de klim van Paul en Jos natuurlijk al opgemeten en zijn zij naar de extreme amont getrokken om daar het stukje dat Paul vorige week had bijgevonden te gaan opmeten en verder te inspecteren. Paul heeft al zijn overredingskracht nodig om Jos doorheen de smalle pijp te praten, die al gauw de naam "Boyau Claustro" krijgt. Echter het is er wel gedaan en of er hier nog ooit iemand zal passeren is twijfelachtig. Je moet er namelijk een serieus modderbad voor nemen.

Op de terugweg merk ik nog op dat de étroiture net voor de "Galerie Obscure" weg is. Tiens deze morgen was die daar toch nog, later zou blijken dat Jos en Paul een rotsblok van zo'n 100kg hadden laten vallen om de weg vrij te maken. Al een geluk dat dat blok diep genoeg kon vallen want anders was de étroiture veel lastiger geworden.

Het eerste drietal is om iets over 17:00 buiten gevolgd door het tweetal om 17:30. We eindigen de dag met een Rochefort in de Rocher waar Annette ons vervoegt want die zat op een secours oefening in Mont.

's Avonds bij het verwerken van de topogegevens blijkt dat de Fagnoules voor het eerst de 1500m officieel passeert. Op naar de 2000m zeg ik (Paul in dit geval) dan maar.

5/11/2006 – Door Dago

Zondag 5/11 zijn Frank, Mario, Peter, Nico en Dago er nog eens op uitgetrokken om verder te werken in de Fagnoules. Er zou op 2 plaatsen gewerkt gaan worden in de Galerie Est en aan de mogelijke shunt voor de Siphon Moche. Voor Peter en Nico zou het de eerste keer zijn dat ze de ex-terminée nat zouden nemen.

Alles verloopt vlot tot net voorbij de ex-terminée maar daar stapt Frank op een groot blok in de puinhelling en het blok dondert in de rivier. Shit die kan daar niet blijven liggen want het risico op een obstructie is veel te groot. Dus meppen, trekken en vloeken we er op los. Maar uiteindelijk winnen wij en sneuvelt het blok. De restanten worden uit de beek gehaald en kunstig opgestapeld.

De rest van de dag houden we ons bezig met graven, graven en nog eens graven. In de Galerie Est vorderen Mario en Nico een meter maar na verloop van tijd begint Nico last te hebben van zijn duikpak. Nico had mijn winterpak aan maar dit was eigenlijk iets te klein waardoor zijn bewegingen gelimiteerd waren :-)

Het andere trio en op het laatste van de dag ook nog Mario die Frank is komen aflossen vorderen ook een heel stuk. Vooral in de diepte dan. Voor het gaatje waar we vorige keer plat op onze buik voor lagen kunnen we nu zitten. Op het einde van de dag kon ik mijn

hoofd net voorbij een rechts bochtje wringen, daar waar vroeger het gaatje was, en kon ik wat verder kijken. Nou ja verder, ik zag een extreem smal vervolg dat blijkbaar terug omhoog gaat en langs de rechter kant is opgevuld met sediment. Links is er een nauwe spleet van enkele centimeters tussen het sediment en de rotswand. Maar de tocht is daar wel goed voelbaar, wanneer ik mijn adem uitblies werd deze gewoon terug in mijn gezicht geblazen.

Verder galmt elk geluid dat je daar maakt ergens boven je in een ruimere (?) ruimte.

Naar mijn gevoel zal er toch nog wel minstens 2 keer serieus gewerkt moeten worden om te weten te komen wat er daar boven te vinden is. Ik ben in elk geval kandidaat om dat obstakel daar uit de weg te gaan ruimen.

Om half vier gaan we op zoek naar Frank en Nico maar deze zijn al naar buiten getrokken en wij volgen hen voorbeeld en zijn om half vijf uit de grot. We sluiten de dag af met een verjaardags Rochefort in Purnode. De Frank blies namelijk vandaag net een kaarsje meer uit.

BDW – Klassieke Gidsing

22/10/2006 – Door Dago

Normaal gezien ging ik samen met Jos en Mario gaan verder ploppen in de N4 maar door ziekte van Paul en Mario ben ik uiteindelijk in de BDW beland. Na bijna 2 jaar bij de club te zijn is er het eindelijk van gekomen. Het is een dag geworden die me nog lang zal blijven. En niet alleen door de pracht van de BDW.

De bende van Cartouche

Zondagochtend 22/10 om 8:30 vertrekken Jos, Annette en ik richting Eprave. Het beloofde een rustige rit te worden want er was weinig verkeer totdat iets voorbij Rumst we plotseling een wagen wel een heel raar manoeuvre zien doen. Een wagen tolt van links naar rechts over de snelweg en komt op de pechtstrook met de snuit in de verkeerde richting in een blauwe wolk tot stilstand. We stoppen en als we uitstappen zien we een fiets liggen. Alle drie denken we instinctief van ai ai er is een fietser aangereden. Maar iets anders zegt ons dat het niet klopt want we staan op den E19. Al snel blijkt dat het om een fiets gaat die van een fietsdrager

komt. De chauffeur heeft niets maar hij vertelt ons dat hij is aangereden en dat de andere wagen is doorgereden. Enfin we helpen de man en Jos ruimt de snelweg op.

Omdat we niet kunnen wachten en omdat er nog andere mensen bij zijn rijden we verder.

De BDW op zijn best

Een beetje verder is er de parking net voor de Brusselse ring, en vooral omwille van het feit dat die andere wagen niet gestopt is, besluiten we toch maar eventjes over de parking te rijden om te zien of die andere wagen daar staat. En ja hoor bingo, een zwaar gehavende, dat moet dus een serieuze klap geweest zijn, Peugeot Coupé staat daar aan de kant. Jos en ik gaan eens verhaal halen bij de bestuurder maar die is in een bedenkelijk benevelde toestand. Hij zegt dan wel dat hij de politie en de assistance heeft gebeld. Maar van dat eerste geloven we niet veel, en als goede Belgen bellen we toch maar de nummerplaat door naar 101. Daar blijkt dat er nog geen melding van hem is binnen gekomen. Dus die wou daar blijkbaar zo snel mogelijk weg. Maar dat was buiten 3 alerte Avalonners gerekend.

Na dit intermezzo in volle vaart naar Eprave om daar met 3 minuten vertraging aan te komen :-)) We pikken de groep van de GSESM op en rijden naar de grot. Nu begint het dan echt voor mij, ik had me voorgenomen om zo veel mogelijk te luisteren naar wat de Jos allemaal te vertellen had. Het eerste obstakel de fameuze Boyau Hilti levert niet al te veel problemen op maar ik vraag me toch af hoe de terugtocht zal verlopen. Allez wij op weg richting grote zalen en we passeren al snel de *Volcan.* Het valt me op dat dit eerste stuk toch wel

vrij sportief is met de nodige obstakels. En dat ook de weg op zich toch niet vanzelfsprekend is.

Na een eerste stuk doorheen Salle de l'Espoir Perdu en de Puits de l'Espoir Retrouvé stuurt Jos Vincent en mezelf ergens naar boven om daar eens te gaan kijken. We dachten dat Jos ons efkes een omwegske liet maken om iets te gaan bekijken. Maar niets was minder waar, na een kort klimmetje staan we met open mond in de Salle de l'Euphorie. Daar krijgen we een zeer interessante uitleg over hoe gipskristallen de rotsplaten laten vallen. Dan doorheen de indrukwekkende stelling van L'union fait la Force om daarna in de donkere immense Salle du Prisonnier aan te komen. Voorzichtig volgen we het pad dat ons over de puinhelling omhoog brengt tot aan het begin van de Galerie de l'Emotion.

Na de omkleedpartij volgen we Jos en staan zowel Vincent en ik perplex van de schoonheid van deze galerij. Zeer voorzichtig laveren we doorheen een van de mooiste stukjes Belgische ondergrond. Terug aankleden in de Salle du Vent. Uit de film van Rik wist ik ongeveer wat er ging komen maar in het echt zijn de Galerie des Merveilles en Salle de l'Aventure toch nog veel mooier. Ik geef m'n ogen de kost maar ik ga hier waarschijnlijk nog een paar keer moeten komen om alles in me op te nemen.

Het vervolg brengt ons na de afdaling van Puits Benji, in Le Puzzle en doorheen Boyau Botte in de Salle Pourrie. Die eigenlijk ook nog uitblinkt in haar schoonheid maar door al dat calcietgeweld van daarnet toch wat ondergewaardeerd wordt. De Diaklaas neem ik zeer voorzichtig (ik had geen leeflijn bij) om uiteindelijk te stoppen aan het begin van de Salle des Départs. Kan het nog ironischer ?

Op de terugweg neemt Jos een omweg naar Salle Zen samen met Jean-Paul. Maar omdat we daar niet met 4 naar toe kunnen, trekken Vincent en ik reeds naar de Puits des Cierges. Net daarvoor passeren we de andere groep en assisteert Vincent de fotografen door met de grote lamp de Merveilles uit te lichten. We bekijken de puits de Cierges en na nog een kwartiertje staan ook Jos en Jean-Paul terug bij ons. We vatten de terugweg aan en op het einde bezoeken we nog snel Salle Chris en Salle Jos wat eigenlijk een zeer waardige afsluiter vormt van onze tocht. Alhoewel de tocht is nog niet gedaan want ik moet de boyau Hilti nog terug door geraken. Voor Jos en Vincent vormt dit geen probleem maar Jean-Paul en mezelf hebben op het einde juist één helpend handje nodig.

Ronsombeux – Contrastes

22/10/2006 – Door Bart

Vandaag trekken we (Peter C. en Bart) naar Izier om er "Grotte aux Contrastes" te bezoeken. Omdat deze grot te klein is om een dag gevuld te krijgen, zijn we van plan ook de nabijgelegen "Chantoir de Ronsombeux" te doen. Er wordt beslist om eerst naar de Ronsombeux te trekken, daar deze volgens ons het meeste tijd zal

vergen. Gewapend met een nauwkeurige beschrijving en een nogal ingewikkelde topo, althans wat het plan betreft, begeven we ons naar de ingang. Gelukkig zijn we voorzien van een UBS-sleutel, want de ingang blijkt keurig afgesloten met een UBS-slot. Het loodzware deksel omhoog en hup, we zijn binnen. Die mannen hebben er wel hun werk van gemaakt, en niet op een zakje cement gekeken. Beneden de kunstmatige schacht even een smalle passage omlaag en al gauw staan we bovenaan de "Puits de la Grenouille", een P20 met een balkon op -10. En nu moeten we het zelf doen natuurlijk. Waarschijnlijk wat trager dan de geoeffenden onder ons, maar we slagen er toch in om de put veilig te equiperen.

Peter in de "Puits de la Grenouille"

Vanaf het balkon wordt dit echt een mooie, ruime put. Beneden aangekomen scheidt een ander balkon ons van de, 5 meter lager gelegen, "Vestiaire". Een touw wordt gehangen, en het balkon wordt afgedaald. Na enig zoekwerk, vinden we, tussen de blokken door, de juiste weg, steil naar beneden, richting fossiele rivier. Eens deze bedding bereikt, wordt de topo er nog eens bijgehaald. Vanaf hier is deze goed te volgen en banen we ons een weg, op zoek naar een steile spleet op de rechterkant. Deze wordt als vanzelf gevonden en brengt ons bij het diepste punt van de grot, een sifon op -62 m. Even een paar foto's nemen en dan langs dezelfde weg terug naar de uitgang.

Ondertussen is buiten de zon tevoorschijn gekomen en kunnen we onze boterhammen opeten bij een zomerse temperatuur. Dit in gezelschap van enkele zeer luidruchtige koeien.

Het is nu kwart voor twee, dus tijd voor grot nummer twee van de dag: "de Contrastes". De beschrijving van de ligging wordt nog eens grondig nagelezen en met de kaart in de hand trekken we naar de ingang. How

hard can it be? Al gauw vinden we de Perte du Pontle-Prêtre. De ingang van de grot zou een 20-tal meter erboven liggen. Dus wij die helling op. De zoektocht is begonnen. Na een kwartier: nog geen resultaat. En dan komen de twijfels: misschien zoeken we te hoog? Wat later, nog niets gevonden. Misschien zoeken we wel te laag? Na een uur te laag, te hoog, te veel naar links en véél te veel naar links gezocht te hebben gaan we naar de auto.

Neen, we geven het nog niet op! De beschrijving wordt gewoon nog eens goed doorgelezen en er wordt een tweede situatieschets bijgehaald. En dan met volle moed weer die flank op. Elk verdacht plekje wordt gecontroleerd. Elke steen wordt tweemaal, zoniet driemaal omgedraaid. Het begint er, in dit stukje bos, stilaan op te lijken alsof hier een kudde olifanten is gepasseerd. Er wordt echter geen houten luik en/of bijhorende grotingang gevonden. Het is ondertussen half zes geworden. We lopen hier dus al meer dan drie uur rond in vol speleo-ornaat. En op deze zomerse dag valt dat tegen. Ons onderpak is om uit te wringen. Tijd om onze "quest" te beëindigen. Het zal voor vandaag, spijtig genoeg, bij de Ronsombeux blijven.

De motivatie om de Contrastes eens te doen is nu dubbel zo hevig geworden natuurlijk. Dus bij deze: tips die ons naar de ingang kunnen leiden zijn van hart welkom. Wordt vervolgd.

Chawresse

15/10/2006 - door Rudi

De grot der verbindingen : Chawresse

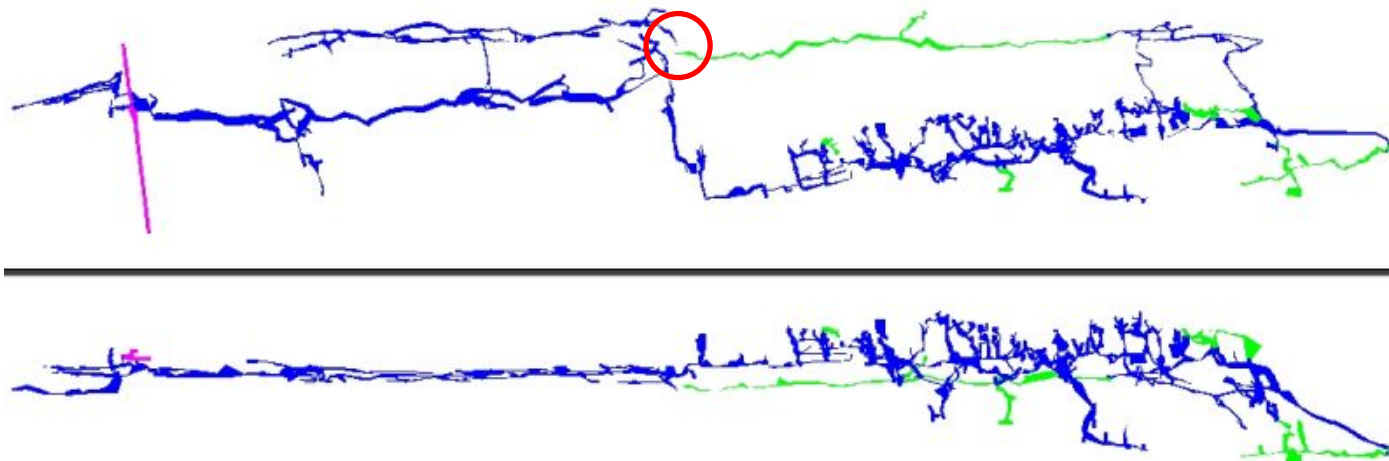
Voor hen die de reputatie niet kennen van dit steeds complexer wordend grotsysteem: een beetje uitleg. Hier en daar ruim (meer daar dan hier). Soms kan je recht op lopen, zelfs met een kitzak op de rug. Lang geniet je daar niet van want weldra kom je een obstakel tegen zodanig gevormd dat je er minstens 1 blauwe plek aan rijker bent. Zo ga je naar omlaag maar ook terug omhoog en jawel na een wel zeer onlogische zijgang weerom omlaag enz. Voor zij die de weg niet kennen het besef van afhankelijkheid van de 'gids' na de zevende splitsing en de derde klim wordt het moeilijk de juiste volgorde van kl..te passages te memoriseren. In deze omgeving is het een lust en een leven om te exploreren, je ontdekt telkens verbindingen met gekende stukken, meestal moeilijker dan de originele weg.

In lang vervlogen tijden toen er nog haar op mijn hoofd stond begonnen we aan 'de' verbinding der verbindingen. Voor topo en een juistere chronologische volgorde zie de website - hotnews. Het ging met vallen en opstaan eigenlijk meer met kruipen en verzuipen (in de modder). De laatste jaren aan een tempo van 1 sessie per jaar. Maar jawel de aanhouder (of de zaag) wint. We trokken op met drie: Bart, Paul en ikzelf, via de Veronika. De kans was klein de motivatie was eerder van het soort "omdat we er nu eenmaal aan begonnen zijn". De topo zegt dat het voor vandaag is, de goes-

ting zegt dat ook maar wat denkt het water daar over...
Ter plaatse aangekomen is alles er nog zoals een jaar geleden, geen kabouterjtes (toch niet daar) in de Chawresse-Veronika. Graven, bakje trek, graven,... links of rechts, naast of onder... het bekende stramien. Maar er is tocht met een grote T en dat helpt de veer der gravers opwinden. Nog nooit waren we zo blij ons hoofd door de pas uitgegraven gang te steken en een topopunt te zien. Eindelijk erdoor, eindelijk een verbinding erbij. Drie meter extra grot maar zo veel meer

mogelijkheden erbij. Door de dubbele verbinding zijn nu talrijke combinaties mogelijk. Als we elk jaar er eentje doen, kunnen we nog decennia lang straffe verhalen vertellen van toen we aan de verbinding der verbindingen werkten.

Benieuwd, de eerste mega doorsteek is gepland eind november, als het weer meezit. Wel enkel voor de mensen die de dag ervoor vroeg gaan slapen en een elegant(?) figuur hebben.

Topo Chawresse – Veronica Nov 2006

Bijlage bij het artikel van de PSM : De huidige topo

